

«dit was het dan, GIJS IS GEVONDEN»

Na vier weken van grootscheepse zoekacties werd het lichaam van de verdwenen wijnhandelaar Gijs Thio (40) in de Amsterdamse grachten gevonden. Zus Fransje vertelt *Marie Claire* over de beklemmende onzekerheid die ze voelde tijdens zijn vermissing.

tekst **Nathalie de Graaf** fotografie **Liselore Chevalier**

Ik hoorde het van mijn moeder. Ze belde en zei: 'Er is een lijk gevonden in het water bij Nemo. Dat hebben de burens op AT5 gezien.' Ik heb direct internet gecheckt. Er stond: 'Het is nog niet duidelijk of dit de vermiste Gijs Thio is.' Dat was om vijf uur 's middags. Om half acht 's avonds heeft de politie mijn moeder het slechte nieuws verteld. Mijn eerste reactie was: ik moet iedereen mailen. Ik wilde niet dat familie en vrienden het via de media te horen kregen. Daarna ben ik gaan zitten. En heb ik ontzettend gehuild. Dit was het dan, dacht ik. Heel veel mensen hebben dromen gehad van Gijs in het water. Ik ook. Ik droomde dat hij met zijn hoofd onder water lag met zijn ogen dicht. Een heel indringend beeld. Maar ik wist niet wat ik ermee moest. Ik dacht: dat kan mijn eigen angst zijn. Wat raar dat ik Gijs niet zie vandaag, dacht ik op zaterdag 26 februari. We hadden die avond een familiefeest en ik was er vanuit Den Bosch speciaal vroeg voor naar Amsterdam gekomen. Normaal gesproken zie ik Gijs altijd even als ik in Amsterdam ben, maar ik wist van mijn moeder dat hij die dag andere dingen te doen had en dat

hij ook niet op het feest kon zijn. Ik had hem daarom maar niet gebeld. Maar dat gevoel heeft me de hele dag dwarsgezet. Aan het einde van de middag zag ik mijn vader. 'Gijs is niet komen opdagen op onze afspraak', zei hij. Wat gek, dacht ik meteen. Niets voor hem. Gijs was trouw, gestructureerd. En enorm attent. Sms'jes beantwoordde hij altijd meteen en als hij onverhoopt een afspraak moest afzeggen, dan belde hij even. 's Avonds had ik zijn compagnon aan de telefoon. Gijs was niet naar een diner gekomen. Ik wist meteen: dit is mis.

bloemetjes buiten zetten

Met mijn moeder ben ik diezelfde avond teruggegaan in de tijd. Wanneer had zij hem voor het laatst gezien of gesproken? En waren er vrienden die hem daarna nog hadden gezien? Ook gingen we meteen naar de politie, maar we kregen te horen dat je iemand pas na 24 uur als vermist mag opgeven. 'Ach, een man van veertig', zei een agent. 'Hij is vast de bloemetjes aan het buiten zetten.' Zelfs toen mijn moeder de volgende dag aangifte kwam doen, werden we niet serieus >

A woman with dark, wavy hair is walking on a sandy beach. She is wearing a light green, long-sleeved button-down shirt with the sleeves rolled up, tucked into white, wide-leg trousers. She is wearing a gold watch on her left wrist and a ring on her left hand. She is barefoot. The background shows a calm body of water and a line of trees in the distance under a bright sky.

«'Ik hou van je'
zei ik in gedachten
tegen Gijs.
'Als je kunt, laat
dan iets weten'»

«Ik wist dat Gijs populair was, maar dat hij dit in zijn leven had gecreëerd...»

genomen. Die zondag zijn we met z'n allen bij elkaar gekomen: Gijs' vrienden en familie. We wisten dat hij om half vijf 's nachts nog bij restaurant Toscanini was gezien, dus zijn we alle denkbare routes van het restaurant naar zijn huis gelopen. Het was zo koud die dag, mensen kwamen verkleumd terug. Maar zonder Gijs.

zoeken naar Gijs

Vanaf dat moment kwam de zoekactie op gang. Stap voor stap. We waren het allemaal vanaf het eerste moment eens dat het niets voor Gijs was om zo te verdwijnen en dat we in actie moesten komen. Zijn vrienden hingen de eerste posters op. Wij als familie bestookten de politie met vragen en tips waardoor zij ons al rap serieus namen en meer dan gemiddeld voor deze verdwijning gingen doen. Iedereen dacht mee en alle connecties werden ingezet om bekendheid te genereren en

om de politie in actie te krijgen. Vooraf weet je niet waartoe je in staat bent, maar één ding was zeker: Gijs zomaar kwijt laten zijn wilden we niet over onze kant laten gaan. Met name Gijs' vrienden hadden enorme slagkracht. Wij als familie hebben achter de schermen meegedacht en strategieën uitgestippeld. Later kwamen de grote billboards, de media-aandacht en Facebook. Overal was hij te zien. Ik weet nog goed dat ik voor het eerst het station uit kwam. Ik wist dat de foto van Gijs daar groot op een billboard zou hangen, maar toen ik het daadwerkelijk zag, sloeg het me in mijn gezicht. Nu is het écht zo, dacht ik. Het was zo confronterend. Onwerkelijk ook. Een stemmetje in me zei: 'Was het maar iemand anders.' Maar een andere stem zei ook: 'Zolang ik niets weet, heb ik ook geen slecht nieuws.'

Mijn zesjarige dochter Guusje heeft me die vier weken structuur gegeven. Haar boterhammen moesten worden gesmeerd, de zwemlessen gingen gewoon door. Dan kun je niet bij de pakken neer gaan zitten. Ik ben open naar haar geweest. Ik vertelde dat Gijs 'kwijt' was en dat ik hem miste omdat ik zoveel van hem houd. Maar wel in kindertaal en met de lading die ze als kind kon dragen. Ze had het toch door. Al voordat mijn tranen kwamen, zei ze: 'Mama, moet je huilen?' En als ik dan 'ja' zei, dan zei ze: 'Zeker omdat je Gijs mist.' Om vervolgens weer door te gaan met spelen. Mijn werk als personal coach en trainer heb ik daar waar ik kon doorgezet om zoveel mogelijk het normale leven door te laten gaan.

Wat me vooral heeft geraakt tijdens de vermissing was de enorme liefde voor Gijs. De drive van al die ontelbare mensen die ervoor gingen. 'Vertel me wat ik moet doen,' werd er gezegd, 'en ik doe het.' Ik wist dat Gijs populair was, maar dat hij dit in zijn leven had gecreëerd... Zonder de tomeloze inzet van zijn vrienden was de zoektocht niet zo groots geworden. Dat heeft mij als zus enorm gesteund. Ik kreeg ook veel reacties van onbekenden. Iemand zei: 'Ik kende Gijs niet, maar ik zou willen dat ik hem gekend had.' En een ander mailde me: 'Ik wil je graag vertellen wat een bewondering ik voor je heb. Je komt zo krachtig over op televisie. En dat terwijl je nog zo in het gemis zit.' Ik vond dat hartverwarmend.

In die vier weken heb ik geprobeerd om contact met Gijs te blijven houden. 'Ik hou van je', zei ik in gedachten tegen hem. 'Als je kunt, laat dan iets weten.' Alle scenario's passeerden de revue. Ik had alles geaccepteerd – ook een time-out – en dat gevoel probeerde ik naar hem over te bren-

gen. Om de zoveel dagen mailde ik een update naar familie en vrienden. En altijd eindigde ik met: 'Blijf alsjeblieft positief en liefdevol aan hem denken.' Zelf had ik de kracht van die positieve aandacht immers aan den lijve ervaren. Of ik hoop had? Ik weet het niet. Stiekem weet je natuurlijk wel dat het niet goed zit.

echt samen

Als kind hebben we elkaar de tent uitgevochten, maar als het erop aankwam, dan was Gijs er voor me. En ik voor hem. Op de lagere school bijvoorbeeld. We waren een beetje buitenbeentjes. Ik speelde viool, had een beugel en wilde gaan studeren, terwijl veel kinderen een ander perspectief hadden. Waar hoor ik bij? Wie ben ik nou? dacht ik vaak in die tijd. Gijs had veel vriendjes en dan mocht ik mee voetballen. Of we gingen pijltjes schieten uit het zolderraam. Toen we wat ouder waren, lunchten we met z'n tweeën als onze ouders aan het werk waren. Van alles werd er dan besproken. Later gingen we samen uit. Ik heb drie jaar in Londen gestudeerd en toen waren we fysiek even uit elkaar. Maar als er iets was, kon ik bij hem terecht. Zijn vanzelfsprekende aanwezigheid en steun, dat is wat ik me vooral herinner. Hoe we vroeger – als er een crisis was – zij aan zij gingen staan met onze armen tegen elkaar aan. Dan keken we elkaar met een schuin oog aan en wisten we zonder woorden dat we ervoor zouden gaan. Dat we het probleem zouden oplossen. Ook als volwassene heb ik die steun gevoeld. Op Gijs kon je bouwen. En dat is misschien wel het meest rare nu hij gestorven is: dat die vanzelfsprekendheid er niet meer is.

Gijs had altijd tijd voor me als ik in Amsterdam was. Soms was het maar tien minuten, maar dan wás hij er en had hij alle aandacht. Hij kon van die tien minuten – maar ook van een hele avond – een feestje maken. Als hij kookte bijvoorbeeld, dan maakte hij datgene wat jij lekker vond. Lief en zorgzaam. Ook over cadeaus dacht hij na. Zo kreeg ik van hem voor mijn veertigste verjaardag een theeservies. Toen ik later in diezelfde winkel was waar hij het servies had gekocht, zei de eigenaresse dat Gijs ruim twee uur in de winkel had gestaan om uit te zoeken welk servies het beste bij me zou passen.

Gijs koos voor wat voor hem belangrijk was. Daar ging hij voor. Daarin stopte hij al zijn energie. Hij was in die zin compromisloos. Een echt gevoelsmens met een waanzinnig gevoel voor zuiverheid

en kwaliteit. Daarom kon hij ook zo goed wijn proeven en hield hij van lekker eten. Maar ook in zijn keuze voor werk en vrienden was hij puur. De laatste keer dat we samen aten – twee weken voor hij verdween – was bij de brasserie van Hotel De L'Europe. Hij deed het niet voor minder, weet je. Hij vertelde dat hij net op een beurs in Italië was geweest en dat hij trots was op de nieuwe Verkerk Wijnimport-website. Hij zat vol plannen. De sommelier was er niet die avond, dat vond hij jammer. Maar er was wel een sommelier in opleiding met wie hij over wijn sprak. En ook hem pakte hij helemaal in. Zelfs toen hij hem vertelde dat hij de aanbevolen dessertwijn niet zo'n goede keuze vond. Hij liet zo'n jongen volledig in zijn waarde.

wat niet meer is

Ik heb hem uiteindelijk nog gezien. Ik wilde het gewoon zeker weten. Na de autopsie, waarbij duidelijk werd dat het om een noodlottig ongeluk ging en niet om een misdrijf, werd hij vrijgegeven en mochten we een uur bij hem zijn. Het viel me mee. Maar dat komt misschien ook omdat het Gijs was, van een ander had ik het waarschijnlijk niet kunnen verdragen. Zijn lichaam was afgedekt, ik zag alleen zijn gezicht. Ik zag meteen: dit is Gijs. Maar het volgende moment dacht ik: dit is Gijs helemaal niet. Het was een duidelijk ontziend lichaam. Er ging van alles door me heen, wat er niet meer was en wat er niet meer zou zijn. Zo zouden we binnenkort samen naar Zeeland gaan en bij twee toprestaurants gaan eten. Maar hij had bijvoorbeeld ook allemaal wijn verzameld uit het geboortjaar van Guusje. Op haar 21e zouden we dan een mooi diner hebben met wijn uit haar geboortjaar. Dat gaat dus allemaal niet meer gebeuren, dacht ik die middag. Toen kwam er een moment waarop ik alleen maar daar gestaan heb en naar hem heb gekeken. Ik ben bij hem gaan zitten. Jij bent net zo geschrokken als wij dat je gestorven bent, dacht ik. Ik had het gevoel dat we hem met onze zoekactie bij ons gehouden hadden. En dat terwijl hij juist door moest. Ik heb toen in zijn oor gefluisterd: 'Ik hou zielsveel van je. Ga maar, je bent dood. Mijn verdriet is van mij, daar zal ik mee dealen. Ga naar het licht, dat is het enige wat je te doen staat. Ik laat je los.' ■

«Op Gijs kon je bouwen. Zijn vanzelfsprekende aanwezigheid en steun heb ik niet meer»